

ČESKOBRASTRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V OPAVĚ

Sborový zpravodaj

Podzim 2020

Ale když jeden Samařan na své cestě přišel k tomu místu a uviděl ho, byl pohnut soucitem, přistoupil k němu, ošetřil jeho rány olejem a vínem a obvázal mu je, posadil jej na svého mezka, zavezl do hostince a tam se o něj staral. (L 10,33-34)

Vnímáte, že je pomáhání druhým pro nás křesťany povinností? Někdy právě takový apel na svou adresu slyšíme. Milosrdný Samařan, který pomohl člověku v nouzi, nebyl ovšem hnut pocitem povinnosti, ale soucitem. Nebereme to v životě za špatný konec, když máme víru spojenou především s povinnostmi? Někdy je možná až příliš zdůrazňujeme a jsme přetížení. Tak se z našeho života vytrácí radost, lehkost, vděčnost a možná právě i ten Samařanův soucit.

Mám za to, že pomáhání druhým je pro nás spíše než povinností výzvou či úkolem. Výzvou se k určité situaci, ve které se ocitneme, nyní např. ke koronavirové krizi, odpovědně postavit. Úkolem v ní lidsky obstát. Nebo ještě jinak vyjádřeno: pomáhání druhým je odpovědí na to, čeho se nám od Boha dostává.

Nejprve je třeba konkrétní situaci dobře uvidět a k potřebným lidem se přiblížit. To udělal i již zmíněný Samařan z Ježíšova podobenství. Někteří se třeba potřebnými jen zdají nebo se jimi rádi dělají. Samařan měl k tomu, aby druhému pomohl, čas, možnosti a prostředky. Měl k dispozici dopravní prostředek, takže zraněného nenesl v náručí. Kromě toho ho odvezl do hostince, nechal ho tam a šel si po svém s

tím, že až pojedou zpátky, doplatí, co bude potřeba. Jinými slovy měl k pomoci podmínky, část své pomoci dokázal přenést na druhé a při pomáhání myslel i na sebe a své potřeby.

Dovedeme to i my? Umíme spolupracovat a společně nést těžkosti? Dovedeme zdravě myslet také na sebe a své potřeby? Není to spíše tak, že své vlastní potřeby a hodnoty snadno odsouváme s tím, že to počká? Nějakou dobu to asi jde, ale pak jsme možná bez života, bez energie, přetížení, unavení, nervózní a unařikáni. A nejsme na tom podobně, když se točíme jen kolem svého já? Neztrácíme tehdy svou schopnost soucitu?

Není to žádné sobectví, když si člověk udělá čas na to, aby se zastavil, odpočinul a věnoval se tak tomu, co mu přinese skutečnou radost, posilu a úlevu. Ostatně Bůh tomuto připomenutí a čerpání vyhrazuje celý jeden den v týdnu. Když člověk může zažívat, že přijímá, že čerpá, že je Bohem i druhými obdarováván, tak se mu také lépe dává a pomáhá. Pak v tom jeho pomáhání druhým může být přes všechny obtíže a náročnost i něco z oné radosti, lehkosti a vděčnosti. Kéž se nám s Boží pomocí daří a překonáme tak náročný čas, kterým nyní procházíme.

Pavel Janošik

Slovo šéfredaktora

Do vašich domácností přichází další Sborový zpravodaj. Když to spolu s redakční radou a s velkou skupinou spolupracovníků chystáme, vůbec nevíme, jaká bude celková situace ve společnosti, která se mění ze dne na den. Ale tím se nechceme nechat ovlivňovat, církev žije svůj život, byť se musí podrobit zásahům politiků, a to často necitlivým. Ale díky za to, že svědectví o živém Ježíši Kristu je zde stále, dává tolik potřebnou naději, posiluje, a to nejen ty, kteří klesají ve fyzických bolestech.

Sborový zpravodaj je díky tolika dopisovatelům pestrý. Dohodli jsme, že letos nebudeme jako přílohu dávat zprávy z výročního sborového shromáždění, které proběhlo v září a tak jsme mohli s velkým pozdějším rekapitulovat naši činnost za rok 2019. Všechny zprávy budou uloženy na našich webových stránkách, pokud byste chtěli něco vytisknout nebo zaslat, prosíme, obraťte se na bratra faráře Janošíka.

A teď stručně k obsahu, který snad dostatečně reflektuje činnost našeho sboru. Díky Katce Pavlíčkové máme zajímavý rozhovor s Jiřím Tenglerem, zvaným Uri, který u nás nedávno kázal. Mimo jiného vás určitě zaujme zpráva z dvoudenního setkání presbyterů. Sešli jsme se v Beskydech a konečně jsme měli dostatek času promýšlet nejen činnost našeho sboru, ale byl zde prostor i na společné rozhovory.

Nezapomněli jsme také na vzpomínky br. faráře Karla Veselého a také na sestru Seemanovou. Ale nezůstali jsme jen ve vzpomínkách, prožili jsme nedávno proběhnuvší společné chvíle jako je sborová dovolená, drakiáda, mládež prožila letní seniorátní týden. Zkrátka je toho dost a jsem vždy moc rád, když se vše podaří dát dohromady a my všichni můžeme být aspoň prostřednictvím Zpravodaje účastní těchto akcí.

V části „Trocha poezie“ dnes přinášíme básně Ivana Stuchlíka. Potkáváme se, hovoříme, ale netušil jsem, že Ivan píše básně. A nejsou to jen nějaké „říkanky“, je z nich cítit životní hloubku, zamyšlení, přemýšlení o životě, jsou zde i výzvy. Ivan mi poslal vzorek svých básní, jen některé vybírám, přece jen jsme omezeni místem. Ale třeba jednou vyjde jako celková sbírka. Nebyla by to špatná myšlenka.

Přeji vám, vašim blízkým a všem, kterým se dostane Sborový zpravodaj do rukou, pěkné čtení, příjemné chvíle a snad nám všem toto číslo dodá také naději v této nelehké době. Apoštol Pavel napsal povzbuzující slova do Říma: „*Mějte porozumění jeden pro druhého. Nesmýšlejte vysoko, ale věnujte se všedním službám. Nespolébejte na svou vlastní chytrost. Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji.*“

(Řím. 12, 16.18)

Tonda Plachý šéfredaktor

Kalendář akcí ve sboru

Obdobně jako na jaře jsou v době vydání zpravodaje bohoslužby a veškeré akce pozastaveny až do odvolání z důvodu nastalé situace ve společnosti a v důsledku nařízení vlády České republiky.

V případě dotazů, potřeby pomoci, či zájmu neváhejte kontaktovat faráře sboru.

pavel.janosik@evangnet.cz, mobilní telefon: 739 517 284

Historie sboru

Vzpomínky bratra faráře Karla Veselého, který působil v Opavě od 25. 8. 1947 do 31. 12. 1957, díl 8

Služby Boží v opavské věznici:

(poprvé na Velikonoční pondělí 29. 3. 1948, naposled o Vánocích 25. 12. 1949 s vysluhováním svaté večeře Páně; 15 účastníků)

Než se dostanu k líčení práce v diaspoře – v kazatelských stanicích, chtěl bych se na chvíli zastavit u práce mezi vězni. V té době, kdy jsem působil v Opavě, byl velitelem věznice nadporučík XY. Byl to evangelík. Ten přišel před Velikonoce r. 1948 ke mně na faru s dotazem, zda bych nemohl přijít do věznice a vykonat tam služby Boží pro vězně – evangelíky. Prohovořili jsme tuto otázku z hlediska mých časových možností – konal jsem služby Boží na řadě míst – a dohodli jsme se na 8 hodin ráno na Velikonoční pondělí dne 29. 3. 1948. Při těchto prvních službách Božích byla účast 12 vězňů. Konaly se v místnosti, kde nebyl žádný nábytek, jen stůl, přikrytý bílým ubrusem a židle pro mě. Stěny byly úplně holé. Vězňové, kteří se účastnili bohoslužeb, stáli. Přítomni byli dva dozorcí, kteří vězně do této „bohoslužebné

místnosti“ přivedli a po skončení zase odvedli do cel. Přítomen byl také velitel věznice. Vězňům nebylo dovoleno se před ani po službách Božích se mnou bavit. Jen jeden vězeň měl výsadu. Byl v bílém lékařském plášti, pod kterým měl vězeňský pruhovaný oblek. Bylo mu něco mezi 35 – 40 lety. Byl to skutečně doktor medicíny, dělal vězeňského lékaře, ale byl vězeň. Ten se vždy po bohoslužbách přidal ke mně a hovořili jsme spolu. Dozvěděl jsem se od něho, že byl odsouzen národním soudem v Ostravě pro spolupráci s Němci (kolaborantství) na 9 roků vězení. Pocházel z Ostravy a nad tím odsouzením si kladl otázky (nebyl to germanofil nebo nacista), ale hlouběji jsme o tom nehovořili. Také jsem se nedověděl, čeho se dopustili ostatní účastníci mých bohoslužeb (byli to zločinci nebo političtí vězňové?) a hodně jsem si lámal hlavu nad tím, co a jak kázat zde ve věznici, aby to vězně oslovilo.

Pokračování příště

Rekonstrukce modlitebny

V době, kdy píšu tyto řádky, tak práce na rekonstrukci modlitebny finišují a bude dokončena většina plánovaných prací. Pokud vše proběhne bez komplikací, tak bude završena i výměna topných těles v modlitebně a předsálí. Dovolím si krátce se ohlédnout za celým průběhem rekonstrukce. Od otevření tématu výměny podlahy do realizace uběhl dlouhý čas, asi nejsem daleko od reality, když napíšu, že několikaletý. Konkrétní obrys dostala tato

diskuse po oslovení ses. Barbory Veselé, která navrhla jak upravit celý interiér sálu. Proběhlo několik setkání v rámci sborových besed, a také individuálně se ses. Veselou. Promýšlely se různé varianty a možnosti. Velkou roli hrál i ekonomický aspekt, zda na to budeme mít. V rozhovorech a diskusích se objevovaly pochybnosti. Já osobně jsem rád, že jsme se do toho pustili a drželi se návrhu ses. Veselé.

Chtěl bych zmínit některé momenty, které byly pro mě docela zajímavé. Asi největším zážitkem pro mě osobně byla brigáda na odstranění staré korkové podlahy. Protože zkušenosti nemám žádné, zůstávalo jen odhodlání, že to zvládneme. V den termínu brigády jsem viděl, jaký máme potenciál, pokud je potřeba přiložit ruku k dílu. Možná to ani většina nevíte, ale dostalo se nám uznání i od majitele podlahářské firmy, který ocenil, jak jsme to zvládli. Chci i touto cestou ještě jednou poděkovat za pomoc a ochotu pracovat ve svém volnu. Dokonce to byla i příležitost pro tvořivost a někteří přišli s vlastními návrhy pracovních nástrojů. Byl to pro mě i zážitek ze společenství.

Chci také poděkovat za konkrétní pomoc při domlouvání a koordinaci ses. Pavlíčkové, která skutečně věnovala dost času a určitě i mnoho telefonátů tomu, aby se práce posouvaly dál. Také chci poděkovat za čas, síly a trpělivost rodině Janoškových a rodině Dehnerových, kteří, jakožto místní a obyvatelé fary, byli vystaveni bezprostředním potřebám a změnám ze strany řemeslných firem.

Myslím, že proměna modlitebny byla dobrým rozhodnutím. Také nechci zapomenout a zároveň poděkovat všem dárcům, kteří finančně přispěli na poměrně vysoký rozpočet. Ke konci září byly proplacené práce na fakturách v částce kolem 95 tis. Kč. Zbývá zaplacení pokládky podlahy a výměny topení, což jsou asi největší položky a v závěru nás čeká nové ozvučení sálu. Celkem je plánovaný rozpočet na asi 304 tis. Kč.

Takže Vás chci tímto povzbudit k pokračování v ohotě finančně podpořit tuto akci.

Ne každý má možnost zapojit se do prací, či finančně přispět. Věřím, že mnozí se podílí na celé akci svými modlitbami a prosbami, aby se práce zdárně ukončily a my se mohli znovu soustředit na hlavní poslání tohoto místa – a to společné setkání s Bohem. Jsem přesvědčen, že i díky vašim modlitbám se rekonstrukce zdárně chýlí ke konci.

Těším se na setkání s Vámi a prosím Pána Boha, aby nám tato setkávání požehnal.

Viliam Kušnir

Výlet do Heršpic

Počátkem všeho je dětství a touha poslouchat a poznávat příběhy lidí a hlavně Dobře se to poslouchá, příběhy z dětství, z polí, ze stodol, z lásek, nelásek, řek, draní peří. To, co bylo pro svět důležité před padesáti a více lety, to mě fascinovalo a protože bratr Ševčík umí vyprávět a má dar zaujmout svým rozhledem, tak po dvou letech zraní myšlenky a samotného

---

věkově zkušených světem protkaných lidiček, babiček, dědečků, tetiček, strýčků.

zrealizování výletu do rodiště bratra Ševčíka, Heršpic, jedeme v sestavě Petr Wolf, Jarek Ševčík a má maličkost. Vyjždíme v sobotu ráno dne 20.6. Po dvou hodinách jízdy vstupujeme do rodné vísce Heršpic. Sjíždíme serpentýnami do údolí vesnice, kde v dálí vidíme malovaný

---

kostelík, ve kterém vyslechneme bohoslužby. Seznamujeme se se zdejší krajinou a lidem, krajina polí, zelených kopců, ves zapadá jako jablíčko v důlku. Po bohoslužbách jsme byli v obležení sester a bratra, který nás provázel věží a historií. Po rozhledech z vížky jsme navštívili hřbitov, kde nám bratr Jarek zaujatě a s dobrou pamětí historie své rodiny sděloval osudy svých blízkých. A já fotil, natáčel a přikyvoval. Opustili jsme hřbitov a já si všiml dokvétající lípy a pár listenů s květy, které skončily v čajové konvici. Čaj jsme vychutnávali se skromným obědem vedle maringotky v Jarkově zahradě. Slunce, zeleň zahrady, maringotka, stůl s čajem a něco k snědku, dobrá nálada. Sedíme venku a provonění prožitým dnem... a hmmm. Aby byl den trochu plnější, popojíždíme k

synovci od bratra Jarka, kde žije a tvoří zajímavý človiček-loutkař, řezbář, divadelník, scénárista a skromný vypravěč, který u sebe v hospodářské části budovy, představte si, vybudoval divadelní loutkařskou scénu, do níž vytváří loutky, píše scénáře. No nádhera!!! Čas je neúprosný a my neradi k večeru se loučíme a odjíždíme domů, prolnutí krásnými, pohnutými osudy zajímavého života v jedné víscce zvané Heršpice. Je občas dobré v životě se otočit zpět, co jsme za sebou zanechali a s povzdechem, radostí či úzkostí popojít do polí... Bože, byla to dobrá a úspěšná pout'. Díky za poznání. A moc děkujeme, že bratr Jarek odhalil svou rodnou hroudu a vzpomínky. Vřelý dík!!

Petr Wolf a Radek Dehner

Sborová dovolená

Jako už několikátý rok sešli jsme se letos opět v tradiční sestavě na faře v Sobotíně - Janošíkovi, Dehnerovi, Domesovi, Petr Wolf, Vladka Horáková a tentokrát přibyla ještě milá návštěva, Radkova teta paní Gletníková.

K našemu překvapení jsme se podívali i do míst, kde jsme ještě nebyli - ke skalkám, kde se nachází odrůda granátu zvaná almandin, který jsme se západem společně s dětmi hledali, ale nenašli. Nevadí, třeba zbohatneme příště. Namísto pokladů jsme našli spoustu hub, které nám zpestřily večeri. Kromě společných výletů jsme vyráželi i po skupinách, koupánichtví farníci třeba za Hraběšice k vodní nádrži Krásné.

Večery jsme věnovali opět knihám, tentokrát nás provázel Aleš Palán a jeho nová publikace "Rady pánu Bohu, jak vylepšit svět". Byla to nejspíš tato krátká zamyšlení, která podnítila Ondru k

nadnesení diskuse o povaze dobra, jíž jsme se pak věnovali s takovou vervou, až nás všechny udolala. Po programu se obvykle mladší ročníky odebraly hrát stolní hry a nechaly nás vysloužilé odpočívat a klábosit u vína, než byl čas jít do postele nebo, ještě lépe, vydat se na farní zahradu pozorovat ne příliš zřetelnou, ale přesto viditelnou kometu s chvostem, které říkají Neowise (než příště přiletí, pořídím si lepší dalekohled).

Závěrečné grilování nám zpříjemnila návštěva Karolíny a Davida Hrbkových, kteří se k nám zastavili na kus řeči po cestě na chatu, a tak jsme u piva a buřtů vzpomínali na staré časy a společné přátele. Děkuji všem účastníkům za milou společnost a budu se těšit na příště.

Helena Domesová

Tábor 2020

Všechno začalo jednoho dne, kdy se skupina různorodých lidí rozhodla riskovat životy a odjet na tábor. Náš vlak měl sice zpoždění okolo 120 minut, ale nakonec jsme se i tak dostali na zastávku, kde jsme se chvilku seznamovali s novými členy, po čemž jsme vyrazili na autobus, který nás odvezl až do Hošťálkové. Odtud už stačilo jen dotahat zavazadla do tábora, přivítat se s ostatními, kteří už pro nás měli přichystané jídlo, rozdělit se do týmů a zabydlet se v přidělených teepee. Poté proběhlo ještě pár aktivit, a po intenzivních zážitcích z prvního dne jsme se svalili k ohni, po kterém následoval, pro některé bezesný, ledový spánek.

Probudili jsme se do studeného rána a nikoho by ani nenapadlo, že po rozcvičce, která jako zahřívání nepomohla, by několik odvážlivců vlezlo do ještě ledovější tůňky. V našem táboře se jako obvykle vedly debaty, zábavné i nepříjemné a důležité aktivity a jako předešlý den i tentokrát jsme po táborovém ohni usínali za večerního čtení knížky.

Uplynulo pár dní a po řádění neoficiálního upíra zbyly jen tečky na krcích některých lidí a prosby o novou hru. Ta se také uskutečnila a tábor tak znovu ožil teoriemi a úvahami, kdo může být upír/Bílá čarodějnice. Další velká událost - vaření z vyzebraných zásob - nás děti vyhnala na misi s cílem obrát co nejvíce domů o jejich jídlo. Po úspěšné misi jsme za sebou zanechali vyděšenou vesnici a vítězoslavně jsme se vrátili do tábora, abychom uvažili něco dobrého pro sebe na večeri, ale i pro

porotu, aby nám výtvary ohodnotila. Když už se chýlilo k večeru a začínal se chystat oheň, rozhodl se Míša (ten) udělat z konzerv a z jiných zbylých surovin pokrm, později nazvaný MMP - Míšovo masové překvapení.

Nějaký čas uplynul a my se museli postavit nové výzvě - VÝLET. Zkušenější táborníci už věděli, co je čeká, a tak se psychicky připravili na to, co následovalo. Po rozdělení tras každá skupinka zjistila, že musí navštívit 3 místa. Tam na ně měly čekat pytle s jídlem. Se snídaní v břiše a jedním vedoucím na skupinu jsme se vydali na cestu. Rozdělení bylo takové: Ondra - Fanda, Verča, Kristián, Míša; Michal - Jasma, Bětka, Ráchel, Magda, Tom - Jáchym, Tomík, Jiřík.

O dění v ostatních skupinkách a mezi lidmi, kteří zůstali v táboře, vím bohužel jenom z vyprávění, a tak to zkrátím. Naše skupina se párkrát ztratila, věnovala jídlo z jednoho stanoviště Kubovi, podnikla sebevražedný přechod lesa a došla do cíle. S ostatními jsme se v místě přespání setkali, z čehož usuzuji, že i oni nějak trefili. Po pochodu jsme samozřejmě byli unavení, a tak jsme se hned po večeri uložili ke spánku (většina). Ráno jsme se po vykopávání pár lidí ze spacáků sesbírali a odešli do tábora. Sice jsme jednou skončili na podivné „cestě“, která spíš připomínala džungli, ale hned poté nás všechny postupně vyzvedlo auto a my se znovu setkali se starým známým místem. Náš tábor vyvrcholil poslední hrou, při které jsme zabili Bílou čarodějnicí (hlavního nepřítele) a následným velkým ohněm, během kterého byly mimochodem vymyšleny geniální umělecké kreace.

Všechno ale jednou končí, a tak se stalo, že skupina lidí, která se před několika dny

rozhodla riskovat životy na táboře, odjela zpět do Opavy (všichni).

Bětko Skalíčková

Cesta do Narnie a zase zpátky

Když jsem byla malá, chtěla jsem být jako Lucinka Pevensiová. Chtěla jsem objevit něco velkého, stát se součástí něčeho výjimečného a zažít velké dobrodružství. A letos se mi můj dětský sen splnil. Na celý jeden srpnový týden jsem se svou vysněnou postavou (i když jen na dobu krátkých táborových scének) stala. A společně s partou skvělých vedoucích a úžasných dětí jsem se vydala na dechberoucí cestu do Narnie. Nebylo to vždycky jednoduché a pohodlné, ale já osobně si odnáším mnoho

krásných zážitků. Všichni jsme po celý tábor žili v naší malé Narnii a na konci jsem se skutečně cítila, jako bychom se z fantastického dobrodružného světa, kde je možné všechno, vraceli kouzelnou skříňkou zpět do reality. V jisté moudré knížce je napsáno: „Jedenkrát v Narnii králem, provždy v Narnii králem.“ Podobně si i my odnášíme nádherné vzpomínky, které nám nikdo nikdy nemůže vzít.

Kateřina Kopecká, vedoucí a zdravotník

Poděkování za sborový tábor v Hošťálkově

Rádi bychom touto cestou poděkovali všem, kteří se podíleli na organizaci i realizaci sborového tábora v Hošťálkově a připravili pro děti program pestrý po všech stránkách: nejen duchovních, ale také dovednostních, znalostních, sportovních, ... Velký dík patří především Tomášovi Domesovi, Ivě Tramplerové, Simoně Kopecké, Katce Kopecké a všem instruktorům, za to, že darovali svůj volný čas dětem z našeho sboru, které se díky nim vrátily domů bohatší o spoustu zážitků, nových zkušeností a přátelství.

Když jsme si své ratolesti vyzvedávali na nádraží, byly unavené, ale nadšené a bylo vidět, že se sice těší domů, ale zároveň se jim nechce rozcházet se svými partáky. Což byla snad největší odměna pro ty, kteří se jim více než týden věnovali.

Děkujeme vedoucímu tábora Tomášovi Domesovi navíc i za to, že šel do rizika a umožnil účast našemu tehdy šestiletému Jirkovi, který určitě nikdy nezapomene na první noc v týpí, na Iviny dobroty, na Símíny „ducháče“, na péči zdravotnice Katky, na svého patrona Míšu, na táborovou oslavu 7. narozenin, na ranní budíčky, na plnění výzev, na dvoudenní výšlap s noclehem pod širákem, na hry, na zpěv u táboráku, ... a hlavně na bezva partu kamarádek a kamarádů, kteří ho vzali mezi sebe jako sobě rovného, ačkoliv byli o několik let starší.

Všem Vám patří náš obdiv ☺

Jana a Ivan Stuchlíkovi

První výjezdní staršovstvo v historii opavského sboru

Jak jistě všichni víte, staršovstvo zasedá pravidelně jednou za měsíc vyjma července a srpna. Obvykle je k řešení spousta věcí a ačkoliv se je snažíme řešit konstruktivně, čas běží rychleji, než bychom si přáli, a tak se rozcházíme většinou až kolem 22. hodiny, mnohdy s pocitem, že si ještě máme o sborových záležitostech dost co říct.

O tom, že bychom se mohli sejít na delší dobu než na pár hodin a navíc v jiném prostředí, jsme už nějaký čas uvažovali. Nejprve jsme se dohodli na květnovém termínu a bratr Dan Trampler zajistil ubytování v Beskydech. Poté jsme především s ohledem na platná protiepidemiologická opatření výjezdní staršovstvo posunuli až na 4. – 5. září 2020. Vzhledem k našim pracovním povinnostem jsme se sešli v malebné horské chalupě Beskydek v Krásné až v pozdních odpoledních hodinách s cílem zamyslet se nad záležitostmi sboru komplexněji. Úvodního slova se ujal bratr farář Pavel Janošik, který pak požádal o vedení řízení diskuse kurátory - dlouholetého kurátora opavského sboru Antonína Plachého a letos nově zvoleného kurátora Viliama Kušníra. Bratr Tonda Plachý nám nejprve objasnil svůj návrh, a to abychom postupovali systematicky a sestavili SWOT analýzu

našeho sboru, to znamená specifikovali jeho silné a slabé stránky na straně jedné a hrozby a příležitosti na straně druhé. Každý z přítomných členů staršovstva pak vyjádřil svůj názor. V některých případech se rozvinula k navrhovaným bodům plodná diskuse a najednou byla půlnoc. Bratr Vilda Kušnír na závěr shrnul vše, co jsme společnými silami dali dohromady a dohodli jsme se, ke kterým tématům se vrátíme další den. Následovala společná modlitba a pak zasloužený odpočinek v horském tichu. Druhý den jsme se před odjezdem domů vrátili k diskusi o části témat, která jsme večer nestihli podrobněji probrat.

Jsem ráda, že jsme v přátelské atmosféře dokázali otevřeně a jasně formulovat své myšlenky a názory i na citlivější témata, na která jindy nebyl prostor, příležitost nebo vhodný okamžik. Určitě se ke všem podnětům, návrhům a tématům budeme průběžně vracet i při řádných zasedáních staršovstva, ale doufám, že se nám alespoň občas podaří sejít se neformálněji. Škoda, že s námi nemohli být všichni členové staršovstva, ať už ze zdravotních či jiných vážných důvodů. Věřím, že se příště sejdeme v plném počtu a vytvoříme novou tradici pravidelně konaného výjezdního staršovstva.

Jana Stuchlíková

Letní seniorátní týden 2020 - Na okraji společnosti

Poslední srpnový týden bývá pro všechny děti¹ každoroční neveselou připomínkou toho, že jsou prázdniny i se vším tím

skvělým, co k nim patří, zase jednou nenávratně u konce. Výjimku z tohoto pravidla tvoří samozřejmě všichni špti,

---

kteří jsou už od června připraveni vrhnout se opět do školních lavic s hladovým zápallem zuřivého vorvaně a my, účastníci Letního seniorátního týdne.

Výběr katolické fary v Branné (městečko na samém okraji Hrubého Jeseníku) jako místa konání se ukázal jako nesmírně strategický hned z několika důvodů. Kaplička na nedalekém kopci přímo lákala k dlouhým nočním procházkám, na cukrárnu vyhlášenou svými výtečnými kremrolemi jsme vyhlíželi z oken pokojů a v okolních lesích rostlo tolik borůvek, že i po velkých knedlíkových hodech zbylo ještě na koláč.

Krom zajímavých programů o různých skupinách obyvatel, které však všechny spojovalo téma života na okraji společnosti (konkrétně se jednalo o bezdomovce, uprchlíky, Ježíše jako člověka na okraji, lidi z LGBT komunity a psychicky nemocné), byl celý týden bohatě naplněn workshopy a dílnami, zpěvem, procházkami po okolí, ponocováním do pozdních (v některých

případech i brzkých ranních) hodin, hraním deskových her... zkrátka užíváním si zbytku léta s přáteli a vším, co k tomu patří.

LST jsme zakončili, jako ostatně pokaždé, slavnostním večerem, na kterém nechyběly kromě spousty zábavných scének a her ani takové žánry jako improvizací poezie či opera. A ráno zbývá už jen rozloučit se, nasednout do vlaku, odolat silné chuti defenestrovat některé méně příjemné paní průvodčí a doma po probdělé noci slastně spát až do prvního září.

A pokud náhodou patříte mezi děti,² co poslední srpnový týden jen bezmocně sledují, jak se první září zlověstně připravuje k útoku, už alespoň víte, co dělat :)

Katka Domesová

[1](#)Pod pojmem děti se zde rozumí „bytosti téměř libovolného věku mající rády zmrzlinu, stavění domečků v lese, prázdniny a děláni rámusu dlouho po večerce“

[2](#)Viz poznámka č.1

Na skok do Sudic

Moc rádi vzpomínáme na krásné nedělní dopoledne 13. září 2020, kdy jsme se vydali do kazatelské stanice v Sudicích.

S místními věřícími jsme se připojili k bohoslužbě, zazpívali za doprovodu harmonia a vyslechli zajímavé kázání. Poté nás místní pozvali na posezení před kostelíkem, kde jsme se u výborné bučty mohli dozvědět mnohé o historii a současnosti kostela a hřbitova a o dějinných událostech v Sudicích. Osahali jsme

základní kámen evangelické školy z 19. století a pak zase diskutovali o budoucí větrné elektrárně. Zlatým hřebem programu byl výstup do zvonice po schodech a žebříku, který se povážlivě houpal. Nakonec jsme všichni přežili a odjízďděl v dobré náladě, vděční Pánu Bohu za možnost takových setkávání.

Děkujeme paní Kučeřové, panu Komárkovi, rodině Koprivových a

Havrankových a všem dalším, kteří nám připravili pohoštění a pěkný zážitek.

Vít Skalička

DALŠÍ VYDAŘENÁ DRAKIÁDA

V sobotu 3.10.2020 proběhla v Oticích další krásná drakiáda, které se účastnilo 15 dětí a 13 dospělých. Vítr opravdu foukal, a tak draci a letadélka na poli za

Oticemi rychle vzlétli. Některým pak chvíli trvalo než se se svým drakem či letadélkem opět shledali ☺. Před silnějším větrem na poli jsme se ukryli do závětrí k Bílovským na zahradu, kde jsme se občerstvili buchtami a opekli špekáčky. Pro děti byly

připraveny zábavné hry. Chtěla bych moc poděkovat Renči Bílovské za skvělou organizaci celého odpoledne. Moc rádi s dětmi na drakiádu vzpomínáme. Můžete se podívat na fotografie na

sborovém webu.

Zdenka Jančířová

Vzpomínka na sestru Seemanovou

Mnohokrát jsme vzpomínali na vznik sboru, nakonec stále v našem Zpravodaji vychází paměti prvního faráře Karla Veselého. V našem sboru bylo plno nezapomenutelných lidí, kteří se zapsali nejen do historie, ale do srdcí mnohých bratří a sester. Minule jsme vzpomínali na rodiče Volkmerovy, nyní nám krátkou vzpomínku na ses. Seemanovou

zprostředkovala sestra Růženka Tramplerová.

Pravidelná účastnice našich shromáždění, sestra Anna Seemanová (nar. 1897) pocházela ze Slovenska ze Staré Turé, což je historické město na západním Slovensku (mimo jiného s tímto místem je spojen život Kristýny Royové, evangelické

---

spisovatelky, básnířky a zakladatelky charitativního zařízení na Slovensku).

Sestra Seemanová pravidelně přiváděla do společných shromáždění také své tři vnuky, Kurta, Věnu a Růženku. Nejen je přiváděla, ale také je vychovávala a předávala jim svou živou víru. Byli tradičními účastníky sborového života, sestra Seemanová tam byla otevřená ke všem a na její úsměv a dobrá slova vzpomíná mnoho generací.

Sestra Seemanová se v roce 1966 odstěhovala za svou dcerou do Západního Německa, kde se také účastnila života v tamní evangelické církvi. Zemřela v roce 1985 a ve vzpomínce na její obětavost k nejbližším v rodině i ve sboru nechť zazní slovo z Evangelia podle Matouše: „*Hle služebník můj, kterého jsem vyvolil, milovaný můj, kterého si oblíbila duše má. Vložím na něho svého Ducha.*“

Růženka Tramplerová

Rozhovor ...

s bratrem farářem Jiřím Tenglerem.

Co či kdo tě přivedl v 90. letech 20. století do opavského evangelického sboru? Proč jsi zapadl právě sem a tady po dlouhou dobu zůstal? Co formovalo tvou víru v období dospívání?

Jako školák jsem byl členem turistického oddílu. Část starších členů se pozvolna přesunula do evangelické mládeže, zůstávali jsme v kontaktu a příležitostně podnikali společné akce. Pavel Prejda mne zásoboval na tu dobu závadovou náboženskou literaturou. Jako dospívající člověk jsem si uvědomoval prolhanost komunistického režimu a hledal jsem pravdivější výpovědi o světě i o sobě. A tak jsem postupem času začal do mládeže chodit taky.

Na církvi jsem si cenil tehdy a cením dodnes, že je prostředím svobody. Před Bohem je možné ptát se na cokoliv, mluvit spolu, rozhlížet se po bohatství biblické, církevní i všelidské tradice. Jsem vděčný za hovory, jež jsme tenkrát vedli – někdy na úrovni tlachání, jindy s velmi hlubokým ponorem. Vzájemnou otevřenost a přijetí v rozdílnosti považuji za výraz křesťanské lásky. Přeji mladým lidem, aby zažili něco podobného. A mrzí mne, když se křesťané

stávají zajatci doktrinářství (podobně jako komunisti) a křehkost lásky nahrazují robustním fundamentalismem.

Začátek 90. let byl fascinující – po letech mlčení a lhaní se uvolnila stavidla a podněty se valily proudem. Nasával jsem je jako houba. Rozhlížel jsem se po jiných církvích – skoro každý týden jsem chodil na mši, občas k pravoslavným, účastnil jsem se adventistických biblických hodin, četl jsem svatého Augustina i evangelizační příručky. Hodně životné tenkrát bylo charismatické hnutí, ještě více mne zaujala spiritualita Taizé. Svěrázná byla i naše skupina čerstvých křesťanů na internátu v Bílovci. Ekumenické otázky mne stále přitahují, snažím se chápat odlišnost a nebojím se

čerpát odkudkoli, kde objevím něco dobrého.

V únoru 1991 jsem se nechal pokřtít v evangelické církvi. Tam je moje duše doma právě kvůli svobodě, kritickému myšlení a nenápadné lásce, které je zapotřebí, aby se to všechno udrželo pohromadě.

Kdo tě z opavských členů sboru ovlivnil nebo oslovil?

Je to taková směsice různých lidí jako střípků, z nichž každý po svém trochu přispěl do skládačky. Vzpomínám kupříkladu na bratra Kubečku, kterého jsme jednou pozvali na setkání mládeže, aby nám vyprávěl, jak se po válce ustavoval sbor. I přes rozdíl dvou generací šlo vnímat, jak mu záleží na tom, abychom všichni byli jedním společenstvím víry a modlitby. A našli by se i další.

Pamatuji si tvou záměšnost po vyslechnutí kázání Daniela Tomeše na verš z Lk 9, 58 „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“ Toto kázání tě kdysi vyslalo do farářské služby. Co tě na této cestě drží doposud?

Je pěkné, že si na tohle vzpomínáš. Pro mne to byl velice silný a jedinečný okamžik, kdy jsem zůstal po kázání dlouho sedět sám v modlitebně a všechno mi šrotovalo v hlavě a asi i jinde. Byl to pro mne náramný objev, že víra nemá pelech, do kterého by si mohla zalézt a spokojit se s dosaženou zbožností, teologií, s osvojeným výrazivem. Vlastně žasnu takto až dosud, že díky Bohu vzniká budoucnost. Kristus je na cestě, po Velikonocích učedníci slyší, že je Vzkříšený předchází, jde před nimi a otvírá jim cestu (Mk 16). Bůh je Stvořitel a tvoří nové příležitosti a nové výzvy. Svět není hotový, ani my nejsme hotová a je stále co dělat. Tvořit spolu se

Stvořitelem. Přesně k tomu nás nyní podněcuje svatý Duch, se kterým si leckdo neví rady. A přitom bez něj bychom byli úplně nahraní – ustrnulí ve starém, bez možnosti obnovy. Proto mohou dělat faráře já i jiní – je odkud brát.

Byl jsi farářem v Zábřehu na Moravě a nyní jsi farářem v poličském sboru. Napiš prosím tři věci, které se ti líbily na každém místě, kde jsi byl.

Zábřeh: 1. Zdravé sebevědomí u potomků zelovských reemigrantů. „Jsme evangeličtí křesťané a jsme na to hrdí – otevřeně se modlíme k Bohu a snažíme se druhým pomáhat.“ 2. V Zábřehu jsme založili rodinu, takže se mi líbí vzpomínky na naše začátky v pozici rodičů tří dětí a na lidi, kteří nás doprovázeli. 3. Až zpětně při pohledu z bezcílně kopcovaté Vysočiny jsem si uvědomil, že se mi líbila tamní krajina: na jedné straně rozlehlá rovina s řekami, na druhé straně podhůří Jeseníků s výhledem na Praděd. Tak to mám rád, v Opavě je to stejné. (Taky se tam lépe daří rajčatům, o broskvích a meruňkách nemluvě.)

Polička: 1. Pestré složení sboru, mísení tradice s novými podněty a úsilí být společenstvím otevřeným pro různé lidi. 2. My i děti máme ve sboru dost vrstevníků a mezi nimi také přátele. 3. „Dobře se tu žije.“ Poličáci mají svoje město rádi, společenský a kulturní život je bohatý a daří se různým aktivitám podle nevyřčeného hesla „Jaké si to tu uděláme, takové to tady budeme mít“. Což se mj. projevuje u nás, když v kostele pořádáme tábor s Američany, že se zapojuje spousta mimosborových dobrovolníků.

Strávili jste s rodinou rok ve Skotsku. Na jaké rozdíly jsi narazil ve fungování sboru tam a u nás? Chtěl bys některé

věci přenést do naší církve? Které? A proč?

Skoti jsou škoti a dovedou si dobře spočítat peníze. Nezdráhají se přeorganizovat církevní struktury nebo se nemilosrdně vzdát starého kostela, pokud je stojí příliš. Připadá mi, že se u nás někdy snažíme draze zachraňovat tradice, kameny, archiválie, které pro živou církev už nemají moc valnou cenu.

Ve Skotsku je sbírka součástí bohoslužeb. V Poličce nyní na zkoušku konáme sbírky také tímto způsobem – během písne služba vyšle košíčky do lavic a položí sbírku vpředu na stůl. Před závěrečným posláním nad ní zazní ještě krátká modlitba. Ohlasy jsou zatím přejné, snad proto, že peníze v našich životech hrají významnou roli a my před tváří Boží hledáme jak s nimi zodpovědně hospodařit.

Jinak mne ve Skotsku překvapilo, že to tam není zas až tolik jiné. (Což prý je rozdíl proti Anglii.) Lidé byli vstřícní, zejména ve sboru jsme se cítili jako doma.

Chybí mi naše písne a trpím, když v kostele nemohu zpívat. Jak ve vašem sboru řešíte zákaz zpěvu při bohoslužbách v průběhu vládních opatření proti šíření COVID 19?

Zažil jsem bezzpěvě pobožnosti porůznu v cizině, takže napanikařím. Nabízí se docela dost možností: nahrávky písni, tichá četba souběžně s varhanním doprovodem, recitace do melodie, společný přednes různých textů střídavě lektor-sbor, muži-ženy, vlevo-vpravo. Čerpat podklady lze jak z Bible, tak i odjinud – tradiční kusy z liturgií různých církví nebo i z židovství. Měli jsme teď takto pestře poskládanou slavnost díkuvzdání s večeří Páně a líbilo se.

Která je tvá nejoblíbenější píseň? S čím ji máš spojenou?

Oblíbených písni mám mnoho. Každá povedená písnička má nějakou specifickou náladu, svou vlastní atmosféru. Takže podle toho, jak mi je nebo nad čím přemýšlím, je mi zrovna blížká ta která píseň. Mám rád písne s nápadem, které trefně sdělují něco neobyčejného až svatého. Tímto způsobem mne třeba oslovuje „Moc předivná“ (697). Jednak se mi při ní vybavují silvestrovské pobyty na Travné i jinde, jednak si vážím jejího autora Dietricha Bonhoeffera, německého teologa, u něhož se nebyvale propojila hluboká zbožnost s kritickou vírou. Navíc český překlad Petra Pokorného je velmi zdařilý a melodie Miloše Rejcherta předčí všechny německé verze.

Která z knih tě v poslední době oslovila? A proč?

Z odborných knih „Liturgie Jednoty bratrské“ o bohoslužebném životě našich předchůdců v 16. a 17. století. Zaujalo mne, s jakou citlivostí reagovali na problémy své doby. Měli například bohoslužebný pořad pro rozvod manželů – lidé, kterým ztroskotalo manželství, jsou do dalšího života vysláni s ujštěním o Boží podpoře ve změněné situaci. Kam se na ně hrabeme!

Z krásné literatury „Poslední příběhy“ od polské nobelistky Olgy Tokarczukové. Nejenže má hluboký vhled do lidských vztahů, ale v jejím díle se také objevují i ty naše po válce dosídlované Sudety, akorát z druhé strany hranice.

Uri, nejsi zdaleka v důchodovém věku, přesto mě napadá otázka, jak a kde si představuješ svůj post-farářský čas?

Vzhledem k současné otázce církevních financí si vůbec nejsem jistý, zda můj post-farářský čas nenastane výrazně dříve než

můj duchodový věk. Napříč sbory nás čeká nesnadné období, kdy se budou přeskupovat farářská místa a bude se proměňovat styl práce, mimo jiné i směrem k všelijak děleným úvazkům. Což asi časem čeká i mne. Do jisté míry se na tenhle přerod těším, neboť to nebude zoufalé plácání tonoucího, nýbrž to budou smělé kroky víry. Jsme přece církve, kterou tady chce Bůh mít, a s jeho pomocí můžeme počítat.

Vzhledem k současnému vývoji státních financí, kdoví, zda je vhodné v tomto ohledu cokoli plánovat. Lhostejnost našich posledních vlád činí z duchodů pro mou generaci bezmála prázdné téma.

Když je budoucnost nejasná, co tě těší v současnosti?

Občas se snažím představit si život, kdyby z něj zmizelo to či ono. Uvědomuji si (částečně i ve světle pandemických omezení), že nám bylo dáno nesmírně hodně – hodně tedy můžeme ztratit, ale hodně nám také pořád zůstává zachováno. Takže mne těší hodně věcí. Třebas mi dělá radost, když se s pár lidmi sejdeme a děláme muziku. Nejsme žádní velcí hudebníci, housle, basa, kytary, zpěv. Muzicírujeme v kostele i jinde, navzájem si dodáváme písničky, které se nám líbí. A baví nás to. Mě navíc baví překládat náboženské písně a jsem rád, když je pak společně zkusíme zpívat při bohoslužbách. Svět prostě není hotový, nějak ho pořád dotváříme.

Děkuji za rozhovor

Kateřina Pavlíčková

Revidované znění Modlitby Páně a Apoštolského vyznání víry

Synod naší církve po několikaletém zvažování rozhodl o změnách v českém překladu Modlitby Páně a Apoštolského vyznání víry. Tyto revidované texty budou vytištěny v připravovaném novém Evangelickém zpěvníku jako aktuální vzorové bohoslužebné texty naší církve. Staršovstvo našeho sboru rozhodlo o tom, že je už nyní začneme používat a texty vlepíme do Dodatků ke zpěvníku.

Změny oproti dosavadnímu užívanému znění nejsou veliké, ale je k nim důvod. Farář Ondřej Titěra, 2. náměstek synodního seniora, k tomu v dopise do sborů kromě jiného píše: „Modlitbu Páně a vyznání víry neříkáme totiž jen sami za sebe a jen před Pánem Bohem, ale také ve společenství církve, církvi a před druhými

lidmi. Současná generace mladých lidí a vůbec lidé mimo církevní prostředí často velmi pozorně a docela jinak než my „domácí“ vnímají slova, která říkáme a která nám přijdou samozřejmá. „Sedět někomu na pravici“ a „obcování mezi svatými“ zní mnohým uším obsahem, který nás samotné ani nenapadne. Proto vzniklo toto usnesení synodu: abychom sami dobře věděli, co říkáme a aby se k nám svět mohl připojit.“

V textu Modlitby Páně je pouze jedna drobná změna v závěrečné doxologii. Archaický tvar slovesa „jest“ nahrazuje běžnější „je“.

Text revidovaného znění: Otče náš, který jsi v nebesích, posvět' se jméno tvé. Příklad' království tvé. Buď vůle tvá jako

---

v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

V textu Apoštolského vyznání víry jsou dvě drobnější a jedna výrazná změna. (1) Stávající spojení „pod Pontským Pilátem“ je nahrazeno zněním „pod Ponciem Pilátem“. Dosavadní forma první části Pilátova jména „Pontský“ vychází z chybného překladu Bible kralické novozákonních zmínek o Pilátovi (Lk 3,1; Sk 4,27 a 1Tm 6,13). Tento překlad svádí k představě, že jméno připomíná Pilátovo rodiště v Pontu, zatímco ve skutečnosti to bylo jméno římské rodiny Pontii. Touto změnou se ČCE přiblížila znění užívanému v římsko-katolické církvi. (2) Stávající formulaci „sedí na pravici“ nahrazuje znění „sedí po pravici“. Ke změně předložky vedly důvody jazykové: „sedět na pravici“ má dvojnásobný význam, „po pravici“ přesněji překládá latinské *ad dexteram*. Také tato změna vedla k ekumenickému přiblížení k římsko-katolickému znění. (3) Ke změně došlo ve spojení „svatých obcování“. Archaické „obcovat“ má v

současné češtině, pokud se vůbec užívá, konotace sexuálního styku, což vede ke zcela zavádějícímu chápání této výpovědi. Jako dobře srozumitelná náhrada se nabízí společenství, přesný překlad termínu původního textu (latinského *communio*, případně řeckého *koinónia*). Tato změna ovšem vyžadovala změnu slovosledu (společenství svatých místo svatých obcování), kterou pak bylo třeba provést i v následujících dvou výpovědích: odpuštění hříchů, vzkříšení těla (místo stávajícího hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení).

Text revidovaného znění: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země. I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Ponciem Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, svatou církev obecnou, společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení těla a život věčný. Amen.

Pavel Janošik

Synod 2020

Druhé zasedání 35. synodu ČCE možná vejde do dějin... Místo v květnu se konalo v září, místo tří dnů jsme se sešli jen na jeden den. Pro ty, co ještě přesně nevědí, co synod je, tak synod je nejvyšší zákonodárné a řídicí shromáždění (parlament) ČCE, složené ze 74 volených poslanců z jednotlivých seniorátů (napůl duchovní a

napůl laici) a Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy.

Již samotná příprava na synod probíhala jinak než jiné roky. Přípravná jednání komisí probíhala nikoli osobně, ale dálkově konferenčně prostřednictvím videokonferencí. Na samotné jednání jsme se sjeli z celé republiky 18. září 2020 do komunitního centra Matky Terezy v Praze –

Hájích (jedná se o prostor, ze kterého byly v březnu a dubnu přenašeny bohoslužby Českou televizí). Jednání bylo poznamenáno vědomím, že máme k dispozici jen jeden den (jednání probíhalo od 9.30 do 20.00 hod.), a musím konstatovat, že všichni přítomní přistoupili k projednávaným bodům velmi věcně a zodpovědně. I život církve zasáhla mimořádná opatření, která na jaře vyhlásila vláda, proto se synod těmito otázkami také zabýval (např. usnesení č. 13 – návrh postupu pro mimořádné události) a některé body jednání synod odložil na 3. zasedání. Radostné je, že přípravy na vydání nového zpěvníku finišují a že se můžeme těšit na nové liturgické formuláře (usnesení č. 17). To, co jednotlivé sbory asi nejvíce zajímá, je výše personálního fondu za plný kazatelský úvazek, který byl schválen na rok 2021 ve výši 200.000 Kč (usnesení č. 44). Potřebný

prostor v diskusi byl věnován také plnění strategického plánu (usnesení č. 19). Na závěr chci připomenout velmi důležitý úkol, který před námi příští rok stojí – a to je volba nové synodní rady. Již nyní mohou staršovstva jednotlivých sborů navrhnout své kandidáty. Naše synodní rada nastínila směr cesty naší církve v dalších letech a po této cestě se již vydala. Na nově zvolené synodní radě bude, aby naši církve provedla temnými zákoutími, které nám jistě odluka církve od státu ještě přinese. Třetí zasedání 35. synodu se bude konat (doufáme) ve dnech 20.- 22. 5. 2021.

Usnesení 2. zasedání 35. synodu ČCE je k dispozici na stránkách naší církve: <https://www.ustredicce.cz/clanek/6525-Usneseni-2-zasedani-35-synodu-CCE/index.htm>

Simona Kopecská

Sborová knihovnička

Naše sborová knihovna ukrývá poklady, které mnozí z Vás ještě neobjevili! V rámci mikroprojektů, které vypisuje náš Moravskoslezský seniorát, byla v loňském roce naše sborová knihovna vybavena velmi zajímavými knihami. Další tři tituly, na které Vás chci upozornit, jsou všechny z pera Pavla Hoška. Teolog, religionista a pedagog profesor Pavel Hošek, Ph.D., vede katedru religionistiky na ETF UK.

Jako první Vám krátce představím knihu **Islám jako výzva pro křesťany**, s podtitulem „Co máme tedy dělat tváří

v tvář tomu, co vidíme kolem sebe?“ Ačkoli by se mohlo zdát, že se bude jednat o nějaký výklad islámu, není tomu tak. Kniha spíše rozvíjí a ukazuje problematiku vztahů mezi muslimy a křesťany. Zajímavým způsobem vede k reflexi vlastních hodnot, osobních přesvědčení a samotných základů křesťanské víry. Nezanedbatelný je i závěr knihy, Hoškovo "PS: Pozvání k četbě“, kde je uveden přehledný seznam knih, určených zájemcům o hlubší poznání islámu.

A aspoň krátkou ukázkou z knihy:

„Islám a výzva, kterou představuje, nás i v tomto smyslu *vrací k podstatě křesťanství*. Víme, že evropské křesťanství je mdlé, možná potřebuje podobný podnět. Možná potřebuje znovu objevit svou vlastní podstatu. Podstatu, kterou je *Ježíšovo bytí pro druhé*.“

Druhou knihou je esej **Je to náš příběh** (teologický esej o vlastenectví a křesťanských hodnotách české kultury). Kniha o pojmech vlastenectví, národ, češství, doplněná řadou tematických citátů z krásné i odborné literatury, ukazuje, jak mnohovrstevnaté „češství“ bylo a je. Esaj předkládá v zajímavých souvislostech sedm příběhů – duchovních a kulturních tradic, které formovaly naše pojetí vlasti, národa a domova. Jak Pavel Hošek píše: „Český příběh je příběh, ve kterém jsme se ocitli jednoduše tím, kdy a kde jsme se narodili. Otázkou je, zda mu také vděčně přitakáme a převezmeme za něj svůj díl odpovědnosti. Tedy, zda se pro nás stane každodenně

stvrzovaným rozhodnutím, jak by řekl Ernest Renan. A zavazujícím odkazem předků, jak by řekl Masaryk.“

Třetí kniha se jmenuje **A bohové se vrací** (proměny náboženství v postmoderní době) a při mém studiu na evangelické fakultě jsme se této knize také pár hodin věnovali. Kniha totiž vznikla na základě Hoškových přednášek o proměnách náboženství v postmoderní době. Představuje přehledné shrnutí měnící se náboženské situace od novověku do současnosti. Klíčová témata knihy jsou sekularizace, návrat náboženství do veřejné sféry v posledních čtyřiceti letech, současné podoby náboženství v postmoderní společnosti. Kniha neobsahuje žádné poznámky pod čarou a svou srozumitelností je určena širokému čtenářskému publiku. Pokud jste od Pavla Hoška ještě nic nečetli, začněte právě touto knihou a nebudete litovat!

Simona Kopecká

Trocha poezie...

Děkuji

Je to slovo zcela běžné
Normální a obvyklé
Děkuji, když někdo řekne
Zní to lehce pronikle

Prodírá to hroší kůži
Probije se přes stěny
Oživí i zvadlou růži
Je to slovo štěstěny

Každý slyší na slovíčko
Co tváří se tak nevinně
Rozechvěje oční víčko
Srdce skáče jemně

Nestyďte se děkovati
Za cokoliv, za všechno
Budete hned pousmáti
Učiní vás šťastného

Je to síla neskutečná
Převeliká, děsivá
S tímto slovem změní se vše
Smutek prostor nemívá

Opatrujte toto slovo
Hýčkejte a milujte
Vyřeší vám věcí mnoho
Dennodenně děkujte

Dveře

Kolik má prázdná světnice klíčů?
Kolik má hlava v myšlenkách chtíčů?
Kolik je bez zámku zamčených dveří?
Kolik je oken co otvírat jdou stěží?

Kolik je míst, kde nikdy jsi nebyl?
Kolik je domů, kde nikdy jsi nežil?
Kolik je otázek, kdy odpověď nemáš?
Kolik je lidí co nepotkal jsi a ještě
poznáš?

Jsou místa vzdálená, kde nikoho není
Jsou věci vzácné, jak celé jmění
Jsou dveře mohutné, jak velký strom
Jsou okna prázdná, jak starý lom

Když na práh vstoupíš a ucítíš chlad
A nevíš jestli se rmoutit nebo se smát
A marně hledáš, jak zůstat svůj
Projdi těmi dveřmi a u okna stůj

Tak zmáčkni tu kliku a nastav své uši
Vstup do své duše, slyš srdce jak buší
Zůstaň stát pevně, když chvěje se zem
A pohlédni přes okno, pohlédni ven

Kolik je dveří co vpustí Tě vpřed
Kolik je oken co uvidíš v nich svět
Kolik je lidí co posunou Tě dál
Abys žil bez slz a aby ses jen smál

Samota

Čas běží, pospíchá a nemá svůj cíl
Vzduch svěží je a proniká v týl
Chvilě, kdy sám sedíš a přemýšlíš
jen
Posloucháš slova a promítáš sen

Ty slova co slyšíš jsou blízko a
něžná
Tulí se k Tobě, jak mlhavá kněžna
Co ruku ti dává, soucit a klid
Ty natáhneš ruku a s ní chceš jen
být

Když slova Tě obejmou,
proniknou dál
A navrátí do časů, kdy pořád ses
smál
Byl plný radostí, štěstí a něhy
Měl jsi své ostrovy a pevné břehy

A teď jen samota možnost Ti dá
Na všechno si vzpomenout, tak
jak se má
Vrátit se k životu, který jsi měl
Na úzkost zapomněl našel svůj
směr

I když jsme vzdálení, ale pořád
spolu
A myšlenky putují nahoru a dolů
Zleva a doprava a kolem Tebe
Jsme pořád u sebe, jak slunce a
nebe.

Stejně jak hladina se stromy splývá
A taky květina co na louce dřímá
Tak jako měsíc co procitá nocí
Tak jako srdce co láskou je vroucí

Spojení myšlenek a pouhých slov
Co dají Ti sílu svou na úspěšný
lov
Kdy chytit můžeš to po čem
toužíš
Co chceš mít u sebe a po čem
soužíš

Je to jak den co den běžící svět
Je to jak rozkvetlý barevný květ
Je to jak myšlenka co našla svůj cíl
Je to jak ornice co nepozná jíl

Nechejme samotu ať přijde blíž
Samota sblížuje, vždyť to už víš
Procitá v myšlenkách do srdce dál
Rozjasní tvou duši, aby ses smál...

Autor Ivan Stuchlík

Jubilanti ... v říjnu až listopadu

(zmiňujeme jména starších členů sboru a prosíme o pochopení, že vzhledem k zákonu o ochraně osobních údajů neuvádíme jejich data narození a bydliště):
Ludmila Grulichová, Josef Šindler, Věra Volkmerová, Libuše Burgetová

Boží požehnání at' naplňuje Vaše životy!

Bolest. To je jeden z nejtěžších "křížů", který v životě musíme nést. Pomáhej nám tedy, prosím, Bože, abychom se učili si od ní pomáhat navzájem i sami sobě. Když ani jedno nefunguje, pomáhej nám od ní, prosím, ty, a když na nás dolehne, pomáhej nám ji, prosím, vydržet.

Ke vnímání vlastní bolesti jsi nás vybavil více než dobře, ale spatřit bolest druhých často neumíme. Pomoz proto, prosím, Bože, at' umíme vidět, nejen se dívat, a dej nám odvahu vlastní bolest neskryvat a nestydět se.

Díky za vše, co nám dělá radost.

Díky za radost. Amen

Ondřej Dehner

Adresa sboru: Lidická 2, Opava 746 01

**možnost rozhovoru s farářem,
nejlépe po předchozí domluvě - každý
den mimo pondělí**

Farář: **Mgr. Pavel Janošík**

Kurátor: **Viliam Kušnir**

Telefon: 739 517 284

Email: opava@evangnet.cz

Web: www.evangeliciopava.com

Facebook: Evangeliciopava

Bankovní účet: 28 00 32 13 97 / 2010

Fond oprav: 25 00 49 98 39 / 2010

Redakční rada:

Šéfredaktor: Antonín Plachý

Členové: Pavel Janošík, Petr Wolf,
Zdenka Jančářová

Jazyková korektura: Helena
Domesová

Grafická úprava: Viliam Kušnir